

احسان مهتدی

به او که راه می‌رود در خواب‌های من
به او که خواب می‌روم در راه‌های او

۱

از دور که می‌آمد دور را
با خود می‌آورد به نزدیک،
و به دور که می‌رفت نزدیک را
با خود به دور می‌برد . . .

و هیچ‌کس ندانست
در آمدن‌اش برگشتنی بود
که غمگین می‌کرد جانوران را
و در رفتن‌اش آمدنی بود
که جهان را به زوزه وا می‌داشت.

۲

لب می‌گذارم
بر شب پنجره‌ای که چشم
بر تو می‌گشود که لب
به سیگار می‌دادی که کام
از تو می‌گرفت / وَ تَبْ تُو رَا
در تمام شعرها و تصانیف
خواندنی می‌کنم / هر چند
جای دنیایی / در من خالی‌ست

در یک لحظه رفتی وَ لحظه‌هاست
که این پنجره دیگر پلک نمی‌زند
و در من خاطره‌ای
لاشه‌ی شب را
به دندان گرفته است.

۳

غروب طولانی می‌لنگد / در مسیر کهنه‌ی روز
زخم‌ها برداشته تماشا / از پنجه‌ی غروب
غروب و تماشا / به هم آویخته‌اند . . .

رو به انقراض است عطر
در قفس افق / که می‌پوشی
و این پیراهن
از تو چه خالی‌ست.

۴

این جا
بر این تخت قفقازی
نیمی از من افتاده است
که به دست نیم دیگرش کشته شده است

حال آن‌که تمام من
در سرزمین‌های ناشناخته / با تو در سفر است
در اردی‌بهشتی تلخ / که بر ما گذشته است
در تمام فصل‌هایی که من را / به ابتدای جهان برنمی‌گردانند
در سرنوشت‌های موازی / در مرگی موسمی
و در واگذاری عشق / به موعد دیگری.

۵

به شعر گفتم: هییییس!
تو
خوابیده‌ای.